

REDACTIA
Arad, Str. Aulich (Adam)
ABONAMENTUL
Anul Austro-Ungaria:
1 an fl. 10; pe 1/2
an fl. 5; pe 1/4 de an
fl. 2.50; pe 1 lună fl. 1.
Anul de Duminică pe
an fl. 2.—
Anul România și străinătate:
pe an 40 franci.
Anul pe nu se înapoiază.

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA
Arad, Str. Aulich (Adam)
INSERȚIUNLE:
de 1 și 2 garmond: prima-dată
7 cr.; a doua oară 6 cr.;
a treia oară 4 cr. și timbru
de 30 cr. de fiecare publi-
cațiune.
Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
faianțe.
Scrisori nefracate nu se
primesc.

Afacerea tinerimei române.

De la un student universitar român din
Oradea-Mare primim următorul articol,
care apărare la atacurile violente din
presa maghiară.

Nagyvárad" în nrul său de la 4
Noembrie publică un articol scris de
un român, care se consideră crimina-
l, dar a uitat că afacerile
criminale și politice sunt lucruri
diferite.

El declară, că părerile cari le spune
sunt numai părerile lui personale și
nu pot roaga pe toți aceia cari au
partea la mișcările din Oradea-
Mare să-și dea părerea în cauza a-
ceasta, și dacă ideea altuia va fi mai
bună decât a lui, el se supune ideii
și părerilor acelora.

Am și eu o idee și-mi permit a-mi
da părerea modestă în cauza aceasta.
Că mai bună e ideea și părerea mea
decât a dlui Hegyesi, aceasta vor ju-
dea-o alții. Așa știu însă că dl
Hegyesi nu va primi-o.

Nu pricep întâiu de toate pentru ce
dl Hegyesi dă articolului său titlul
„Hetz-urile tinerimei române“?

Se vede că nu este orientat des-
pre chestia din Oradea-Mare. Româ-
ni fac oare „hetz“-uri în Oradea-
Mare?

Ei au aruncat cu ouă clocite și
săruri?

Știe toată lumea, că scandalurile
din România le-au săvârșit, ei tinerii
maghiari!

Zice, că în timpuri pacifice ca a-
m ar fi mai bine să fie deschisă
politica dintre tinerii universitari și
academici, și că părinții nostri nu
au trimis la școală să politisăm, ci
să studiam.

Drept are, dacă cugetă și e con-
știent, că timpurile de azi sunt timpuri
pacifice.

D-sa crede însă, că tinerii români
sunt orbi și li vor crede pe cuvânt,
în timpurile de azi sunt pacifice.

Da d-sa cugetă, că lupta începe
numai când bietul asupra și constrins
să-și dea a pierdut toate, a recurge la
pușcă și la pușcă?

Curioase idei are despre pace. Noi
românii nu suntem asupriți? Nu
suntem provocați la luptă prin apu-
tările guvernului, cari azi ne ră-
pesc gimnaziile noastre, le octroiază
limba maghiară, ca limba de propu-
nere și mai voește să le silească a
primi și ajutor de stat.

Ba vrea să se amestece și în a-
facerile bisericești. Știe bine guver-
nul că preoțime noastră română e stâl-
pul națiunii, așa dar' cugetă să dea aju-
tor preoților, să facă astfel din ei
oficieri de stat, știe bine că prima
dată păstoriul trebuie cumpărat, că
urmă merge apoi lucrău o mână.
Ba bunul guvern mai descoperă câte
odată și trădare de patrie, revoluție,
conjurății.

Dacă cineva cutează a purta tri-
colorul național, atunci de loc e pe-

ricilitată întregitatea țării, gendarmii
de loc sunt acolo și dacă cineva cu-
tează să zică vre-un cuvânt, îl im-
pușcă.

Aceste sunt fapte pe care dl He-
gyesi așa se vede că le-a uitat, că
altfel nu ar zice, că trăim timpuri
liniștite.

Zice, apoi, că tinerii să nu se o-
cupe cu politica, pentru că nu o pri-
cep!

Nouă însă nu ne trebuie să știm multe,
ca să înțelegem și mai ales să sim-
țim, că suntem asupriți în toată pri-
vința și pe toate terenele. Noi Româ-
nii când știm rostul cuvântului „tată“
și „mamă“, știm și aceea, că suntem
tracțați numai ca copii vitregi ai Un-
gariei, pe cari toți slujbașii, de la
kisbirul satului până la ministeriu,
ne tratează cu cuvinte „büdös oláh“.
Noi tinerii români toate acestea le-am
pășit deja în gimnaziul de stat, unde
profesorii nostri nu ne-au desmierdat,
ci când cutezam să vorbim o vorbă
românească, bravii nostri profesori
strigau să nu vorbim limba tatară!

Ear' cât despre drepturile noastre,
ele există numai pe hârtie. Legea
din 1868 articolul XLIV zice, că gu-
vernul se va năsi ca în cercurile
unde oarecare națiune e în majori-
tate, din sinul aceleia să fie numit
și comitele-suprem al comita-
tului. Și ce vedem? Că Doamne,
mult trebuie să se lingusască un Ro-
mân pe lângă Unguri până-ce ajunge,
nu comite-suprem, ci numai un biet
solgăbiru, și dacă ajunge, atunci nu
se prea laudă că e Român.

Ear' că părinții nostri ne-au trimis
la școli să învățăm, și nu a politiza,
credem că pretinsul savant maghiar
o înțelege așa: tinerii români să stu-
dieze în continuu și să nu aibă grije
ori-cum li vor ataca Ungurii... Să
nu cuteze a se apăra. Aceasta li-ar
fi pe plac.

Fie însă liniștit: în ce privește
studiul, cu toate-că suntem Români,
totd'auna am arătat rezultate mai
bune de cât colegii nostri „patrioți“.

Mai dă sfaturi încă și în sensul
acela, că tinerii români să se rețină
de la toate mișcările „nepatriotice“.

Dar' ce pricepeți voi sub tinerii ro-
mâni „patriotici“ și „nepatriotici“, vă
spun eu.

Tinerii patriotici sunt după a lor părere
aceia, cari stau în mijlocul hordelor,
cari strigă după Români „büdös
oláh“ și „oláh medve“, cu toate-că
unii dintre ei beneficiază din fonduri
românești. Eară „nepatriotici“ sunt,
cari își iubesc neamul.

Dl Hegyesi în fine atacă în mod
necualificabil pe confrății nostri din
Viena, cari ne încuragiase la lupta
provocată din partea Ungurilor. Li
atacă numindu-i copii necopți, „hetz-
meisteri“.

După preceptele ungurești, serioși
ar fi numai acei Români, cari tac
molcom văzând pe frații lor în durere.

Ceata acestor Români se va îm-
pușina însă în măsură ce crește șo-
vinismul. Ear' articolul d-lui Hegyesi
este și el numai un rezultat al șo-
vinismului detestabil. Rubico.

Nu le trebuie școale de stat. În
graba cea mare de a statifica școalele
confesionale, ministrul cultelor Wlassics,
încearcă acum să statifice și școalele re-
formaților. Acestia însă au pășit
și ei în contra școalelor de stat.
Vineri trecută s'a ținut adunarea ge-
nerală de toamnă a bisericii evanghe-
lice din districtul de dincolo de Tisa.
Adunarea aceasta a respins cererea ecle-
siei din Tisza, fiind, ca să-și statifice
școalele — fiind-că „adunarea nu află
nici un temei bun în statificarea școa-
lelor profesionale“. Totodată aduna-
rea a mai hotărât, ca să înainteze minis-
trului de culte un memorandum, în care
să-i aducă la cunoștință, că „inspectorii
școlari ai statului de pe teritoriul dis-
trictului Heves-Nagykunság ca să în-
picioare drepturile autonome ale
bisericii reformate atunci când se
luește prefacerea școalelor con-
fesionale în școale de stat, și să ceară
să-i provoace să nu mai facă abuzuri
și să nu așeze presbiteriile, ca să-i pre-
dece școalele cu ușurință.“

Iată dar' că și cea mai ungurească
biserica încă e în potriș școalelor de
stat, fiind-că nu învățătura și morala e
ceea-ce se predă în ele, ci doctrinele li-
beralismului păgân. — Acțiunea între-
prinsă de biserica reformată e vrednică
de laudă și stătoarește o pildă bună de
urmat și de alte biserici.

*
Sfârșitul grevei. Din Oradea-Mare ni-se
scriu următoarele:

„După o grevă de aproape două săptămâni,
la 4 Noembrie n. tinerii universitari români
s'au prezentat eară la cursuri. Aceasta du-
pă-ce directorul a luat garanție că n'are
să se mai facă împotriva lor nici o demon-
strație. Intr'adevăr, au și putut să-și vadă
de afaceri în toată liniștea.“

„Cât despre cererea adresată de tinerime
în privința unei cercetări disciplinare, ea a
fost înaintată ministrului școalelor. Probabil
că ministrul va pune-o la dosar, căci orân-
duind ancheta, s'ar dovedi numai în chip o-
ficios mizeriile la cari sunt expuși tinerii ro-
mâni din partea Ungurilor.“

*
Bine informatele (?) Ziare ungurești fac
tot felul de combinațiuni privitoare la
alegerea de metropolit al Românilor gr.-ort.
Astfel „Budapesti Hirlap“ (nrul de la 5
Noembrie) după-ce spune, că partidele din
România ar căuta să se amestece în vii-
toarea alegere, scrie următoarele:

„Tribuna Poporului“ din Arad față de
Meșianu, conform instrucțiunilor primite
din București ar trebui să susțină candi-
datura lui Popea. Numai că această foaie
nu este foarte deobligată lui Meșianu, pen-
tru-că se știe, că în urma lipsurilor ma-
teriale ar fi încetat de mult, dacă Meșianu
nu ar fi susținut într'înșă duhul, ajutând-o
cu prisosință.

Iacă toate câte scrie ziarul unguresc
vor avea temei ca cele de mai sus, apoi
adeșărul este tocmai așa de aproape de
redacția numită, ca... cerul de pământ.

*
Iroul zilei în Ungaria e Bánffy. Presa
oficioasă îl ridică în cer pentru-că va duce
din Buda statua lui Hentzi, ear' municipali-
tatea Budapestei e vorba să-l aleagă cetă-
tean de onoare, cum alesese p'o vreme și
pe Kossuth. În bucuria aceasta se ameste-
că însă și picături amare. Ș'anume fisol-
birul Desewffy publică prin foi o declara-
ție din care rezultă, că înadevăr, primul

ministru aproape-i poruncise să-și calce cu-
vântul dat pentru-ca la alegeri să reușească
candidatul guvernamental, chestie care —
se știe — mai zilele trecute a fost exploa-
tata de opoziție într-o dovedă netrebnicia
personală a primului ministru.

Scrisoare din București.

Intrunirile mai recente.—Chestia Ghenadie.
25 Octombrie.

Intrunirile se succedază. Joi au ținut
una la Plocești conservatorii. Au vorbit
d-nii Rașcanu, Gr. Cantacuzino, Laurian,
Cihosky, Enescu și Take Ionescu. Acesta
din urmă s'a ocupat de fostul metropolit
Ghenadie, care a dat acum în judecată pe
dl Sturdza pentru-că în vorbirea de la Cra-
iova l'ar fi calomniat.

Apropos de fostul metropolit Ghenadie,
pe a cărui afacere opoziția cearcă să pro-
voace agitațiune, vă pot scrie că primul
president al tribunalului de Ilfov, dl Stefă-
nescu, a pus la dosar petiția prin care
Ghenadie vrea să deschide acțiune în con-
tra dlui D. Sturdza, până-ce nu-și va fi
procurat autorizațiune conform art. 10 din
legea despre responsabilitatea ministe-
riilor.

V. Intrunirea liberală convocată pe azi
la Iași vor vorbi dl Sturdza, prim-mi-
nistru, dl Giannini președinte al Camerei, dl
Paladi ministru de interne, dl Paladi
Ferechidi, ministru de finanțe, dl Dumitrescu-Iași,
ministru de culte, dl C. F. Roveșcu vice-
președinte al Camerei și dl C. F. Roveșcu,
primarul capitalului Iașilor. Intrunirea se va
ține la orele 2 în sala de baie în Iași drape-
lul și fleviștii. Vor lua cuvânt d-nii
Fleba, Școțescu, Delavrancea și Dobrescu.

De la Bistrița.

„Gaz. Transilvaniei“ i-se scriu din Bis-
trița următoarele:

„La 31 Octombrie n. s'a ținut în Bistrița
congregațiunea de toamnă a comitatului.
Între punctele, cari au fost puse la ordinea
zilei a fost și o chestiune de mare însem-
nătate pentru Români. Ministrul de culte
a recercat comunele din comitat, în care
se află școale comunale, ca pentru a fi puse
aceste școale în stare corăspunzătoare legii
și pentru răscumpărarea cu preț de bani a
edificiilor închiriate ca școale comunale, co-
munele să facă împrumuturi de bani, căci
„generosul“ ministru făgăduiește a solvi la
timp anuitățile și împrumutul contras.“

Această apucătură și șireată a ministrului a
fost înțeleasă de comitetele comunale și
nedând crezământ ministrului, au respins
cererea.

Volnicul ministru s'a îndreptat acum
cătră comitat cu pretensiunea, ca el, comi-
tatul, să facă un împrumut de 990.000 fl.
pentru scopul amintit mai sus. Cererea a-
ceasta nedreaptă și adânc păgubitoare pen-
tru populațiunea română a comitatului, a
fost energic combătută din partea Româ-
nilor prin graiul d-lor Dr. Ciuta și G. Do-
mide, ear' din partea Sașilor opoziționali
prin preoții Krämmer și Müller. Vorbirile
ținute de oratorii români au fost de un
succes peste așteptare, căci nici unul din
lingăii șpanului nu s'au încercat să răs-
toarne argumentele puternice în contra ne-
dreptei pretensiuni a ministrului.

Dar' cu toate ace-ștea, cu durere trebuie
să notăm, că cererea ministrului a eșit bi-
ruitoare. Pentru ea au votat toți Jidanii și
toți slujbașii, cari au format o majoritate
de 46 voturi. Români și Sași au avut 42
voturi, adică numai cu 4 mai puțin. Dacă

adunarea era mai bine cercetată de membrii români, victoria ar fi fost sigură și ar fi scăpat comunele de cheltuieli mari și de urmări rele incalculabile.

Eată roadele indolenței și nepăsării*.

Memoriile lui Bismarck.

Răsboiul din 1870.

VIII.

Mercuri 14 Septemvrie. — Părăsit Reims și sosiți la Meaux.

Un parlamentar a venit din Paris înainte de amiază. El e un tânăr om brun, cu un puternic accent englezesc. El a avut seara o lungă conversație cu cancelarul. Se numește Edward Malet și e atașat la ambasada engleză din Paris. Cum treceam prin anticameră, am văzut pe servitorul cancelarului care trăsesese cu urechea de la gura broaștei unei uși întreaga conversație. El mi-a povestit că dl Edward Malet adusesese cancelarului o scrisoare a lorzilor Lyons, cerându-i de a începe negociații cu dl Jules Favre pentru un armistițiu. Dl de Bismarck, după cât se pare, ar fi răspuns: „Negociații pentru pace da, pentru un armistițiu nu“.

Joi 15 Septemvrie. — Primit știri din Berlin. În anturagiul reginei există temeri pentru siguranța regelui. De când cetățuia Laon a sărit în aer, se ridică obiecțiuni asupra intrării regelui în Paris, unde e teamă, ca să nu i-se întâmple ceva. Wrangel a telegrafat în acest sens regelui și M. Sa pare dispus să aștepte urmarea evenimentelor la Ferrerien, unde se află castelul lui Rotschild.

Prințul de Hohenlohe a prânzit la masa noastră și conversația a fost asupra Franței și asupra Parisului.

Cancelarul ni-a spus că Alsacienii au sosit în totdeauna talentul de a-și atrage bătaia de joc a parisenilor și că se făceau asupra lor, la Paris, caracaturii și jocurile de cuvinte cum se face la Londra asupra irlandezilor. „De altmintelea, — a adăugat cancelarul — e tot așa cu toate provinciile din Franța; ele sufer toate aceleași soarte. Franța, până la un oare-care punct, e împărțită în dominații uni: Parisul și provincia; a doua e insula voluntară a celui dintâiu. Ceea ce ar trebui, e de a se libera Franța de tirania Parisului. Când un provincial crede că are vre-un viitor, se duce la Paris; și nu întârziează de a fi adoptat și a face parte din coteria diriguitoare.

Eată, ar trebui să examinăm chestiunea de a ști dacă, ca pedeapsă, nu ar trebui să constrângem Parisul să părăsească pe împărat. . . Franța e o națiune de „zeruri“, o colecție de turme. Francezii n'au individualitate; ei formează o masă, ceva ca vre-o trei-zeci de milioane de Cafrii cari s'ar supune la ordinele venite de sus.

Duminecă 18 Septemvrie. — Ministrul a venit să dejuneze cu noi. Erau la masă doi dragoni ai gărzii; amândoi purtau crucea de fer. Unul din ei, locotenentul Filip de Bismarck, era nepotul cancelarului. Ministrul l'a întrebat despre prințul de Ho-

henzollern, care face parte din regimentul lui.

— E el un soldat sau un prinț? — a zis contele.

— Un soldat!

— Sunt fericit. De altmintelea, faptul că-și anunțase numirea sa ca Rege al Spaniei, ofițerului care era superiorul lui erarhic, lmi atrăsese simpatia.

S'au zis câteva cuvinte despre șederea lui Napoleon la Wilhelmshohe. Se pare că această ședere ne costa sume enorme. D. de Bismarck ni-a spus: „In urmă celerei regi-ginei, Napoleon a fost autorizat să aibă o curte pe cheltuiala regelui. Regele voia numai să i-se dea un servitor, care l'ar fi supravegheat în același timp; el nu s'a putut împedeca de a observa că femeile au în totdeauna o tendință de extravaganta“.

Iules Favre trebuie să seosească aici mâne la amiază, spre a începe negocierii cu cancelarul. Cât despre noi, vom pleca la castelul Ferrières care se află departe la cinci leghii.

IX

Bismarck și Favre la Ferrières. — Castelul de Rotschild.

La 19 Septemvrie la amiază, Iules Favre nefiind sosit, a trebuit să plecăm. Cancelarul a lăsat pentru el o scrisoare la primărie și a dat ordine, ca dacă va veni, să i-se remită.

Abia ne departaserăm și între satele Merreuil și Monty ne-am întâlnit cu o calească cu doi cai, în care un ofițer prusian sta împreună cu trei domni civili. Unul din acești domni era un om în vârstă deja; el avea o barbă căruntă, care încadra o buză superioară care era scoasă în afară. El era Jules Favre. El greșise drumul și sosise la locul de întâlnire tocmai în momentul în care cancelarul plecase.

D. de Bismarck se arătă foarte nemulțumit de asta. Fără să întârzie, s'a ales pentru întrevvedere micul castel de Haute-Maison, care se afla pe o înălțime, la zece minute de satul de Monty. S'au rechiziționat doi dragoni wurtembergezi cari au fost întâlniți pe drum, și unul din ei, cu carabina pe umăr, trebui să se pue ca gardă la ușa castelului. Era acolo și un brav țeran, care nu se gândea de loc la rău, când Jules Favre începu să-l dojenească.

— Știu — zise el — că sunt atacuri ne-așteptate, dar' trebuie, ca ele să se oprească pe prag. Nu sunt un spion, dar' un membru din noul guvern care a întreprins apărarea intereselor țerei și de a reprezenta demnitatea sa. În numele legilor internaționale și a onoarei Franței, veți veghia în jurul meu, ca această piață să fie sfântă. E în aceasta amestecată onoarea mea de om de Stat ca și onoarea d-tale de țeran“.

Omul câmpurilor rămase uimit în fața acestei elocințe; și Kendell nu se putu împedeca de a observa:

— Dacă acest biet om trebuie să ne a-pere de o surprindere, ei bine, am mai multă încredere în sentinela noastră.

Când se termină întrevvedere, cancelarul eși din castel și interpelă la rândul său pe dragon.

— De unde ești?

— Din Schvaebischhol!

— Ei bine, ai putea să spui cu mândrie că ai fost în gardă înaintea casei unde s'a ținut prima negociere de pace!

Când sosi noaptea, noi intrăm în proprietatea baronului Rotschild, la Ferrières. Regele și suita sa trebuia să stea aci aproape 15 zile. Ministrul fu găzduit în aripa dreaptă a castelului, a cărei vedere dădea în livezi și în parc; biroul nostru fu instalat în catul de jos. Baronul de Rotschild era la Paris și nu lăsase garda casei sale de cât la trei sau patru servitori femei și un gerant subaltern.

Noi abia ne așezasăm la masă și ministrul primi un mesagiu de la Jules Favre, cerându-i să continue negociațiunile. Cancelarul mâncă în grabă și o nouă întrevedere avu loc de la 8 oare și jumătate până la 11 oare seara. Când Jules Favre eși de la această a doua întrevedere, el avea aerul abătut, aproape la desperare.

Au venit să ne spuie în același timp, că regele părăsise castelul și se duse în persoană la Clayes spre a împedeca un atac al trupelor noastre.

Cancelarul făcu, cu această ocaziune, o observație îndrăzneată asupra chipului în care generalii abuzau de devotamentul trupelor noastre.

— Oh! știu bine, — zise el — că vă spun toți la statul major, că dacă cei 50000 oameni pe cari îi avem actualmente în Franța ar dispărea, nu ar trebui să se regrete pierderea lor, tot cum nu se regretă aceea a pionilor. Dar' asta e tactică ușoară, ca aceea care nu constă în a socoti pierderile! Eată, știți ce sunt generalii nostri? Sunt strategiști de fotoliu! Planul lor nu se bizue de cât pe tăria extraordinară a soldaților nostri. Aceștia din urmă au câștigat până acum victoriile, căci sunt mai tari de cât Francesii, căci ei merg mai bine, e ci ei au mai multă răbdare și că posedă la cel mai înalt grad sentimentul datoriei.

Dacă Mac-Mahon ar fi comandat Prusienilor și Alvensleben Francesilor, Alvensleben ar fi fost bătut. Și el e totuși amicul meu! . . E ridicol de a voi să faci răsboiul celor 7 ani și de a dirigia armatele de pe înălțimea șelei tale. Armatele sunt prea mari azi pentru asta și luptele se încing ca pe timpul lui Omer.

S'au văzut eșind din rânduri câțiva oameni, cari încep a se provoca, cari se ațită unii pe alții și cari s'îrșesc prin a și trage focuri de pușcă până-ce lupta devine generală . . .

Afacerea părintelui Vățianu, sau catilinarismul în școală.

„Causa rēului“.

„Aradi Közlöny“, în naivitatea sau în emoțiunea sa patriotică într'un prim articol spune ce-i doare în chestiunea catechisării lor, „Isvorul rēului e catechisarea obligatoare din școli și lăsarea ei în draga voie a confesiunilor . . . până când va

susta aceasta, catechisarea va fi cel mai puternic pediment al educației și instrucției unitare naționale (înțelege nemzeti eszme. Ref.) . . . fiul vėduvei maghiare de confesiune catolică ori protestantă, pe care numă-sa l'a crescut în limba și legea sa și-l pretinde șiesi popa sėrbesc (înțelege popa sėrbesc pe popa românesc, căci de faptele patriotelului Vățan e vorba Ref), dacă tata copilului a fost sėrb și în așa numitele oare de catechisare îl învață abc. și gramatică sėrbească și se nisuește să crească din el nu numai om de altă lege ci și de altă naționalitate . . . catechisarea obligatoare e o instituțiune monstruoasă . . . Iacă, acum suntem acolo de catechisarea e sus-trasă de sub iurisdicțiunea colegiului învėțatoretic și a antistiilor școlare, car' dir' e-ne școlară n'are voie a se ingera nici în direcțiunea catechisării nici chiar dreptul de a-l controla nu-l are . . .

Eată catechisul pedagogiei polițiale. Această-i doare, că catechisarea stă în calea maghiarizării, ear' în special că părintele Vățan își împlinește datorința de catichet, e de aceea au căutat ca cu o lovitură să lovească două, și denunțarea în sus la tron și boicotarea catechismului din școală. Acum sunt câțiva ani când catechisa părintele Olariu li-a succedat boicotarea, în părintele Vățan însă și-au dat de om.

Hinc illae lacrimae.

Pășirea părintelui Vățan.

Păr. Vățan imediat cere de la Consistor anchetarea afacerii. Decisul de de-gradare ca un act de transgresiunea competenței care pe lângă aceea e și o „mătură a gradului inferior de cultură“ a dascălilor orășenești, precum se exprimă păr. Vățan în hărta sa, îl transpune primarului orășenesc ca presidentul scaunului școlar și cerend în scris și persoană regulamentul dascălilor destrăbălați și satisfacți pentru insultele ce i se fac. Cere anchetarea mixtă a afacerii pentru a demonstra perversiunea atentatorilor sėi. E mai presus de toate cere în cei mai energici termini, ca satisfacți să i-se de-șie pe calea publicității.

Primarul orașului dl Salacz Cyula, cunoaștea gazetarii și dascălii, de la primul moment era în curat că e o infamie mijloc, și onoare să-i fie pentru sentimentul de dreptate manifestat în aceasta penibilă afacere, în care se afla în fața opiniei publice maghiare revoltate, dēnsul a avut tăria sufletească de a lua poziție hotărâtă pentru nevinovăția părintelui Vățan și iniția demersul pentru constatarea adevărului. Dând totodată strct ordin dascălilor pentru curmarea insultelor la adresa părintelui Vățan.

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI“

ALEXANDRE DUMAS

O NOAPTE ÎN FLORENȚA

SUB
ALEXANDRU DE MEDICIS

(Urmare)

Întâlnindu-și copila, Filip Strozzo, venind vorba despre Lorenzino, o întrebă:

— Unde îl vezi? cum vė întâlniți?

— Până în momentul când mi-a spus să părăsesc pe mătușa mea, îl vedeam acolo, și de atunci îl vėd în mica locuință din piața Santa-Croce; acolo vine dñsul travestit când într'un costum, când dintr'altul, dar' totdeauna mascat. Totdeauna, când ne despărțim, inventăm un nou semnal pentru cea mai apropiată întâlnire.

Dar' eu cred că e o mare taină în viața lui. El e acum triumfător și vesel; acum întunecat și abătut; une-ori e vesel ca un copil, alte-ori plânge ca o femeie.

— Și tu?

— Eu sunt veselă sau tristă, după cum pare dñsul vesel ori trist.

— Și de căsătoria voastră îți vorbește încă?

— Oh! da, adese-ori, iubite tată; și atunci se exaltează.

— Atunci vorbește despre viitor, despre

putere, despre coroană, și eu nu-l pricep nici atunci când tace, căci totul e misterios la el, iubite tată.

— Copila mea . . . Copila mea!

— Fii sigur, tată, nu de Lorenzo ar trebui să ne temem.

— Da, e adevărat; tu-mi amintești că o altă primejdie te amenință . . . Te iubeste așa dar' acest mizerabil duce?

— Nimeni nu mi-a spus-o până acuma; dar' de mai multe-ori, și chiar azi dimineață, am fos urmărită de oameni mascați și am simțit fără să-mi dau seama, că eram în primejdie.

— Știe dñsul unde locuiești?

— De câteva ceasuri știe.

— O doamne!

— La început m'am speriat grozav, (ar' pe urmă Lorenzo mi-a spus că n'am de ce mă teme.

— Lorenzo! l'ai văzut așa dar'?

— Azi dimineață, da, tată.

— Și ți-a spus că eri seară ne-am întâlnit?

— Mi-a spus.

— Ți-a spus că i-am oferit să te ea de soție?

— Da, tată.

— Și ți-a spus că a refuzat?

— Mi-a spus tot.

— Ce ți-ai închipuit tu atunci?

— L'am plâns, tată.

— L'ai plâns?

— Da, pentru-că știu cât de mult trebuie să sufere.

— Dar' unde l'ai întâlnit?

— La dñsul acasă.

— Ai fost la dñsul în via Larga, în aceea casă blăstemată?

— Credeam că e mare primejdia.

— Și tu ai adus la început vorba despre mine?

— Nu, el a început să vorbească de d-ta.

— Nu știe unde sunt eu, nu-i așa?

— Ertare, iubite tată, e știe.

— Cine i-a spus?

— Eu.

— Nenorocito, tu mă pierzi și te pierzi și tu cu mine! Strigă Strozzii.

— O dragă tată, cum îți poți închipui? . . .

— Și tu, cum ai putut fi așa de orbită și credulă? În acest ceas, Luiza, ducele Alexandru știe tot. În acest ceas, eu, tu, amicii mei, toți suntem la discreția lui; și numai amorul tēu smintit, numai încrederea ta nebună ne-a pierdut! O nenorocito! Dumnezeu să te ierte, cum te ert și eu! dar ce-ai făcut! . . .

Și Strozzii care se ridicase în picioare căzu din nou pe scaun, frângându-și mâinile în acest moment se auziră lovituri puternice în poarta mănăstirii.

— Ascultă! zise Strozzii întinzend mâna spre partea de unde venea șgomotul.

— Ei bine? întreabă Luiza șovăind.

— Auzi tu? Eată, vezi și te mai îndo-este!

Și, luând pe fca sa de braț, Strozzii o tiră până la fereastra celulei, de unde ea putu să vadă armele sclipind prin poarta întredeschisă.

— Sbiri! . . . Soldați! . . . Ducele țipă.

Luiza!

Tată, scumpul meu tată, ucide-mă! De nu, e de necrezut! Oh! ai fost trădat alții!

— Da, am fost trădat; și ce e mai grozitor, chiar fca mea m'a trădat!

— Oh! asteaptă, asteaptă, tată, înu de a ne condamna ast-fel!

Așteptarea nu dură mult. Fra Leonardo apăru în pragul celulei.

— Fiule, zise el adresându-se lui Filip Strozzii, sunteți gata pentru martiriu?

— Da, răspuse cu răceală bătrânul.

— Prea bine, continuă călugărul, eată călăii.

În acest moment se auzi vocea ducelui Alexandru, care striga:

— Stați la poartă și nu lăsați să treacă nimeni! Voi, urmați-mă.

Și el apăru, în adevăr, urmat de Iacopo și Ungurul, cei doi zbiri obișnuiți în toate expedițiile lui secrete.

— Ah! ah! zise el rizend, era adevărat și lupul e prins în vizuina lui.

— Cine ești, și ce vrei tu? strigă fra Leonardo, punendu-se între duce și Strozzii.

— Cine sunt? zise ducele batjocoritor.

Eu sunt, după cum mă vezi, părinte, un pios pelerin care vizitează casele Domnului, pentru a răsplăti sau pedepsi pe aceia, cari în mândria lor se cred mai presus de răsplăți și pedeapsă. Ce vreau?

Și el îmbrănci cu violență pe călugăr.

— Vreau să-mi faci loc, căci am de vorbit cu acest om.

Investigările.

S-au făcut în patru direcții și anume:
1. Corpurile învățătoarești de la toate școlile orașenești au ținut aspră investigație asupra toți școlarii români, ascultându-i unul câte unul. Aceasta primă cercetare a rezultat că nu s'a găsit nici un băiat de la noi o școală să fi auzit ori văzut ceva din mulțimea cocărzilor, afară de 3 copii, doi de câte 10 și unul de 8 ani din orfelinatul orașenească, cari toți trei umblau în școala „Kossuth”.

Pe acești trei copii i-a ascultat directorul școlii și i-a mai purtat pe la icoane la inspectorul regesc dl Varjasy Arpad, unde asemenea au fost ascultați. Și se vede, dar n'am văzut protocolul, că înaintea directorului acelei școli și a supraveghetorului orfelinatului ar fi mărturisit copiii că părintele Vătan li-a poruncit să dea cocarda jos de pe piept și a ordonat școlarii mai mari să smulgă de la toți cocărzile.

2. Înaintea poliției, unde făcuse supraveghetorului orfelinatului arătare criminală contra părintelui Vătan, fiind de față la ascultare și părintele Vătan, copiii nu mai afirmă că părintele Vătan li-ar fi ordonat mulțimea cocărzilor, nici că ar fi auzit nicărar să fi dat poruncă altora să le smulgă cocărzile, ci numai că a venit la ei un băiat pe care însă ei nu-l cunosc, și li-ar fi zis să dea jos cocărzile că nu sunt ei înguri „că și popa a zis așa”. Capitanul orfelinatului și-a pus întreg aparatul polițial în căutarea tainicului copil. Până și în biserică a intrat poliția și cu cei trei băieți căutau ca și cu căpății după tainicul copil care se pretindea a fi smuls în numele „popii” cocărzile ungurești. Prinseau toți băieții grași, căci așa zicea eroul Zarkan János, că „egy kövér olaj gyerek” era tainicul copil, și ca pe șoareci, prinseau pe tot grăsulul de școlar român și îl duceau la poliție, unde copiii plâneau că n'au făcut nimic și trebuia să-i lase. Astfel energicul capitan dl Joó Béla, care făcuse ambiție din chestiunea de a reține adevărul, l'a și relevat și adevărat că tainicul e o infamă scornitură, ce și aduce la cunoștința primarului, respective scaunului școlar. (Va urma.)

NOUTAȚI

Arad, 8 Noemvrie n. 1898.

Zna S-tului Dumitru a fost serbată eric în multă solemnitate în catedrala din loc. Ei s'au sfințit odăjdiiile dăruite de reposita Ana Dogariu nasc. Beck. Ceremonia-

Dar fra Leonardo se aruncă dinaintea lui Strozzi, expunându-se cel dintâiu la mânia ducelui.

— Acest om este oaspele Domnului, zise el; sacrat, și nimeni nu va alege la dînsul, de cât trecînd peste corpul meu!

— Foarte bine, zise ducele, în ochii că-mia străluciră fulgere de mânie; vom trece. Crezi tu, că acela care a trecut peste cada- rul unui oraș întreg, pentru a se urca pe tot, va ezita îngrozit de a da cu piciorul unui nemernic călugăr?

— Hei, zise Ungurul apropiindu-se și ridicînd pumnul, e nevoe?

— Nu; nu, cel puțin încă nu; tu ești tot-auna grăbit, tu!... Haide, repetă Alexandru adresându-se din nou lui fra Leonardo, loc ducelui tîu!

— Ducelui meu? răspuse dominicanul; eu nu cunosc aceste nume. Știu ce este un gonfalonier, știu ce este un credincios; gata să mă supun morții, dar' nu știu ce înseamnă un duce...

— Atunci, zise ducele Alexandru, scrișind din dinți, loc stăpânului tîu!

— Stăpânul meu? răspuse fra Leonardo tot așa de hotărît, e Dumnezeu. N'am alt stăpîn de cât Cel de Sus, și pe când vocea celui de jos imi strigă „pleacă”!

— Și aceea din Cer care mi șoptește: „rămâi”!

— Ei bine, așteaptă! repetă Ungurul. (Va urma.)

lul sfințirii ornatelor la începutul liturghiei l'a sîvîrșit însuși I. S. Dl episcop Ioan Meșianu, asistat fiind de protosincelul Augustin Hamsia, reterentul consistorial Ignatie Pop, asesorul consistorial Dionisiu Pop, parochul Traian Vătanu, preotul G. Bodea și diaconul Ioan Georgia. Catedrala a fost plină de credincioși. Odăjdiiile frumoase și artistice lucrate, ce au costat 1100 fl., au fost procurate de la Ernest Krickel și Schweiger din Viena, care au dat odăjdiiile pe lângă cele mai moderate prețuri pentru-ca să și recomande și altor credincioși, care vor să dăruiească *odăjdii* pe seama sfințitorului biserici. Tot eri, cu ocazia sfințirii odăjdiiilor dăruite de răposata creștină Ana Dogariu, prin mijlocirea dlui Dr. Georgiu Vuia, s'a mai sfințit și o evanghelie în valoare de v'r'o 500 fl. Frumoasa evanghelie a fost dăruită catedralei din loc de către venerabila d-nă Sevastia Costescu, proprietăreașă în București. D. Dumitru Antonescu, avocat și asesor consistorial, rudă de aproape a d-nei Dogariu, a ținut o vorbire în numele tuturor consăngenilor. P. S. Sa a ținut apoi o predică înălțătoare despre viața și faptele marelui mucenic Dumitru, și la urmă a mulțumit generoșilor donatori pentru evlavie și dragostea arătată bisericii, indemnînd pe toți creștinii să facă jertfă întru înălțarea și înfrumusețarea altarului dumnezeesc.

Cas de moarte. Din Beiuș ni-se anunță încetarea din viață a dlui avocat Ignat, unul din fruntașii Românilor bihoreni. La 1892 dl Ignat fusese ales membru în comitetul național. Din cauza sănătății sale zdruncinate n'a luat însă parte la luptele politice din anii din urmă. Trimitem condolențe întristatei familii.

Incurajare tinerimei. Din frumoasa scrisoare ce Dr. Hosanul din Gräfenberg a adresat tinerilor români universitari din Oradea-Mare, extragem următoarele:

„Mi-a atins-o deci și pe a mea și simțesc o deosebită plăcere, când vin să vă felicitiez pentru această manifestare a simțimentelor d-voastre românești.

„Fie, ca pășirea conștie și solidară a tinerimei române de la academia din Oradea-mare să-și aibă efectul dorit, adică: punerea în respect a contrarului, când este vorba de afirmarea dreptului de existență a românismului, atacat cu atîta cutezanță și nerușinare!”

Comunitatea de avere din Caransebeș. „P. Loyd” de la 6 scrie, că guvernul a absolvat pe fostul fișpan *Jakobffy*, acum secretar de stat la ministerul de interne, de postul de comisar al guvernului pe lângă comunitatea de avere, și a numit în locul lui pe urmașul său ca fișpan, *Pogány Károly*.

Petrecere românească în Arad. Tinerimea română din Arad arangiază Sămbătă (12 Noemvrie st. n.) o convensie socială în sala mare a hotelului *Vass*. Prin aceasta tinerimea noastră reîncepe seria convenirilor sociale din anii trecuți și sperăm că spriginul publicului din loc și din jur nu va lipsi de la aceasta laudabilă întreprindere. Invitări speciale nu se fac, ci toți câți vor voi să petreacă o seară plăcută, să binevoească a participa fără altă invitare!

Hirotonire. Duminecă a fost chirotonit întru preoție, în capela episcopiei din loc, clericul absolut *Gheorghe Dogariu*.

Nou fișpan. În locul fostului fișpan de la Hunedoara, baronul *Szentkereszty*, care a fost ales deputat, va fi numit contele *Nicolae Bethlen*, protonotarul comitatului *Torontal*.

Schimbări în corpul diplomatic. În locul contelui *Emanuil Szécheny* numit secretar pe lângă ministrul a latere, la postul de legațiune din S. Petersburg a fost înlocuit cu contele *Ioan Forgach*.

Advocat arhidieceșan în Blaj a fost numit dl *Iuliu Maniu*, avocat în Șimleul

Silvaniei. După cum spune „Unirea”, dl *Alexandru Ciura* teolog absolvent de Budapesta a fost numit practicant la oficiul arhidieceșan din Blaj.

Procesul împărțitorilor de pămînt. Procesul pornit în potruva anarhistului din Budapesta *Schmidt Jenő* și a socialistului *Várkonyi István*, proprietarul de case din Budapesta, s'a sfîrșit așa, că *Várkonyi* redactorul lui „*Földművelő*” a fost condamnat la 10 luni temniță, ear' anarhistul *Schmidt Jenő*, cel care în fiecare zi tăgăduiește legile țerei și pentru care patria e un lucru netrebnic — a fost achitat. Apărător al lui *Várkonyi* a fost *kossuthistul* deputat *Eötvös Károly*.

Din coadă de căne nu faci mătăsă. Proverbul ăsta ne vine în minte, când cetim următoarea telegramă din Petersburg. „Astăzi s'a întemeiat școala agricolă ovrească de pe moșia baronului *Güszburg* din Dsehad-Abad în Basarabia. Moșia de 500 de siatine de mare va fi parcelată și colonisată cu ovrei, cari se vor ocupa cu agricultura. Colonistii în cei dintâiu patru ani nu vor plăti dare. E ușor de priceput, că și încercarea asta va rămănea zadarnică, ca și colonisările din America de Sud ale lui *Hirsch*. Nu numai pe țigani îi cuprind fiori când se apucă de arat și sîmănat, ci și pe *Jidani*, și poate în măsură mai mare. Creștinul lucră pămîntul, Ovruel își pune ochii numai pe roadele muncii creștinului, cu care potrivit apucăturilor lui el trebuie să facă speculație.

Cor bisericesc în Brașovul-vechiu. Cetim în „Gaz. Trans.”, că harnicii Români din Brașovul-vechiu, sub conducerea noului lor preot, dl *Ios. Maximilian*, au luat hotărîrea serioasă de a înființa un cor bisericesc al lor. În scopul acesta au apelat la concursul profesorului de muzică *T. Popovici*, care cu plăcere a luat asupra-și sarcina înființării corului și instruirii coriștilor. Corul va fi compus din înșiși parochienii, bărbați și femei, tineri și bătrîni. Fînd numărul parochienilor destul de mare, nu încapă în doea, că se vor găsi destule elemente pentru a pute întemeia cu timpul un cor bun și puternic.

Himen. *Petru Șerban* din H. Boița s'a logodit cu *Mărioare Stoia* tot d'acolo.

Milionar pușcăriș. Milionariul ovreu *Leopold Ujhelyi* a fost pedepsit de către tribunalul din Seghedin la temniță de un an de zile. Tabla a aprobat sentința tribunalului pria care marele proprietar Ovreu a fost condamnat, pentru indemnare la jurămînt fals.

Hojiile lui Krivany. După cum reiese din raportul exmisului guvernial *Taszler*, lipsa banilor încredințați lui *Krivany* va fi mai mare ca 315 mii fl. și așa aruncul cel proiectaseră căpeteniile comitatului Arad era nelndestulor. Cea dintâiu hojie *Krivanyi* a făcut-o la vre-o câteva săptămîni după ce a intrat în slujbă, pe la începutul lui Ianuarie 1887, când a băgat în busunar 2000 fl. meniți pentru cassa orfanală din *Peclea*. S'a dat de urma foarte multor falsificări de documente.

Un alt Krivany. Vicenotarul din *Calcea*, *Jeszenszky Kálmán*, după ce a ușurat cassa orfanală cu sumulița de 21.000 fl., s'a înștiințat singur de hoj se înțelege numai atunci, când a observat, că superiorii îi sunt pe urnele hojiei ce a sîvîrșit ani de-a rândul, înșelînd și falsificînd la documente. *Krivany* poate fi mulțumit cu roadele școalei de el stătorite.

Șolarul lui Krivany, funcționarul de la perceptor *Hegy Károly*, care falsificase vre-o câteva documente, a fost condamnat în *Timișoara* la trei ani și jumătate și la pierderea pe cinci ani a slujbei, ear' soția sa, care i-a fost complice, a fost condamnată la un an și șase luni, ear' poporul sîrăcit va fi condamnat să plătească nu numai banii furai de *Hegy*, dar' va trebui să plătească și pentru întreținerea în temniță a învîțacelui lui *Krivany*.

Aetna se mișcă. Din *Catania* se vestește: în impregiurimile Aetnei se întemplă a-

dese cutremuri de pămînt; lumea e foarte emoționată; multe familii fug; în mai multe sate lucuitorii dorm afară pe cîmp.

Leagănul — automat. În America, unde femeile se cred așa harnice și învîțate, în cât se fac numai medici și slujbașe pe la căile ferate, poște și altele asemenea, dar' și preoți, advocați, deputați la *Dietă*, eată ce s'a iscodit, pentru a le face mai ușoară lipsa de acasă: Un mecanic a născocit leagănul — automat, care se mișcă adevărat de la sine; și uite cum: au băgat înăuntru un mecanism ca în ceasornic, care ține leagănul în mișcare ori-cîtă vreme vrea mama. Mama poate pleca după trebile ei mai sus pomenite sau a-și petrece timpul pe la intruniri, casine și alte d'acestea. Se zice, că în curînd se va adăoga la un astfel de leagănu și un aparat, care cântă: *haia pupu!* și alte drăcii, cari înlocuiesc — zic ei, Americanii — îngrijirea mamei ori a doicei. Dar' că oare cum rămănea apoi cu creșterea copilului, al cărei temei este dragostea nemijlocită a mamei, asta e întrebare. D'aceea, apoi în America lumea e așa fără frică de D-zeu, în cât primește în stînul său pe toți pungașii ce fug acolo din Europa.

Dr. Sterie N. Ciureu. X Pelikangasse — Nr. 10, Viena. Consultațiuni cu celebritățile medicale și cu specialiștii dela facultatea de medicină din Viena.

Păziți-vă sănătatea! Tuturor celor-ce sufer de boale de piept, de boală de apă, de mistuire neregulată, dureri de stomac, de reumatism, guturai, dureri de ochi și alte boale lăuntrice, apoi pentru boale de copil, se recomandă cu multă căldură medicamentele *Kneippiane*.

Se pot căpăta de-adreptul sau prin poștă dela farmacia dlui *Dr. Julius Schopper* în *Oravița* (*Krassó-Szörény m.*)

Catalogul tuturor medicamentelor (leacurilor) cu prețurile lor, se trimite, la cerere, ori-cui gratis și franco din numita apotecă!

ULTIME ȘTIRI

Conflictul franco-englez.

Paris, 8 Noemvrie.

Capitanul francez cu ai săi 150 de soldați a părăsit orașul și ținutul *Faşoda*, ear' guvernul francez a declarat, că nu pune nici un preț pe posesiunea acestui teritoriu. Că ce simțimente a stîrnit și lăsat în spiritele francezilor procedarea Engliterii în această chestiune, reiese din următoarele șire ale celui mai cumpănit ziar francez „*Le Temps*” de la 4 c.:

„Nici o țeară din lume nu va pretinde de la Franca, ca să uite învîțaturile ce reies din această afacere. Franca a văzut un guvern așa zis prieten, care din capul locului a avut siguranța, că va învinge în fondul chestiunii, dar' și-a luat drept linia de purtare a strafomă un pas penibil în sine însuși în mod cât se poate de erunt. Franca s'a văzut în toiul păcii generale amenințată de către Englitera prin niște înspăimîntătoare înarmări, ea a văzut cum toți bărbații de stat englezi o tractau cu rea voință. Franca a făcut ceea-ce-și datora șieși înasași și lumii să facă, pentru a delatura pricina de războiu.

„Afacerea *Faşoda*, care ar fi putut să fie punctul de plecare al unei înțelegeri generale folositoare în stările africane, ca și altele, va avea cu neapărată trebuință drept urmare o răcire între cele două puteri mari liberale”.

Foile englezești — după o depeșă — „numai cu recunoștință rezervată” cuitează renunțarea Francei la *Faşoda*; pe când înarmările marinei engleze și acuma încă urmează în măsură destul de mare. Toată lumea se miră: pentru ce? Contra cui?

Creta.

Constantinopol, 8 Noemvrie.

Numirea printului *George al Greciei* ca guvernator al Cretai se poate considera deja ca fapt împlinit. Drept împăcare a opiniei publice Sultanul își va schimba guvernul. Suveranitatea Sultanului în insulă nu va fi păstrată nici ce formă.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu.
Redactor responsabil Ioan Russu Șirlianu.

Bibliografie.

Gramatica română pentru învățământul secundar de Ioan Petran, profesor. Partea II. Sintaxa. Arad, 1898. Editura autorului. Preț: 60 cr. v. a. Se poate căpăta și la administrația „Tribuna Poporului“.

— Calendarul Bisericii de Răsărit în stil vechiu și nou, cu noi reguli de calcul aplicabile și la calendarul bisericii de apus de P. Donici, inginer, fost ministru al lucrărilor publice. Cartea a apărut în Craiova la tipografia națională Ralian și Ignat Samitca.

„Treizeci de ani de domnie ai Regelui Carol I. Cuvântări și acte. Vol. I. 1866—1880. Volumul I. 1881—1896. Edițiunea academiei Române. București 1897.

„Biblioteca Noastră“ de sub direcțiunea dlui Enea Hodoș profesor în Caransebeș apare în fiecare lună.

Numerele apărute până acum sunt: Nr. 1. S. Secula, „Realități și Visări“, novelete. — Nr. 2 Iosif Bălan, „Iancu de Hunyad“, cerc. istorică. — Nr. 3. și 4. G. Coșbuc, „Versuri și Proză“. — Nr. 5. Gr. Alexandrescu, „Fabule alese“. — Nr. 6. N. Maco-vișteanu, „Dela Sate“, piesă teatrală. — Nr. 7. Zotti Hodoș, „Intocmai!“ comedie. Nr. 8—9 O. G. Lecca, „Istoria Țiganilor“, Nr. 10 E. Hodoș, „Convorbiri pedagogice“, Nr. 11—12 E. Hodoș, „Căntece Bănățene“, cu un răspuns profesorului Dr. G. Weigand.

Bibliografii: a apărut și se află de vânzare la administrația „Tribunei Poporului“ și la autor „Vieritul“ de Petru Vancu învățător în Măderat p. u. Pancota, cu prețul 60 cr. O carte foarte instructivă pentru economii ce se ocupă cu vieritul, pe care o recomandăm cu plăcere.

„Acte și documente relativ la Istoria Renașterii României, publicate de Dimitrie

A. Sturdza. București. 1888—1896. Tipografia Carol Göbl. Cuprinde:

Volumul I 1) Tractatele dintre Principatele Române și Turcia. 2) Tractatele dintre Principatele Române și Rusia. 3) Tractatele dintre Turcia și Austria. 4) Tractatele dintre Turcia și România. 5) Tractate și acte dintre Puterile Europene relative la Poarta Otomană și Principatele Române.

Volumul II. Acte și documente dela 1844 până la încheierea Tractatului de Paris din 30 Martie 1856.

Volumul III: Broșuri relative la situațiunea Principatelor Române după tractatul de Paris.

Volumul IV: Acte și documente dela 1 Martie până la 30 Iunie 1857.

Volumul V: Acte și documente dela 1 Iulie până la 31 Decembrie 1857.

Volumul VI: Partea I: Procesele verbale ale Adunării ad-hoc a Moldovei, dela 22 Septembrie, până la 21 Decembrie 1858

Partea II: Procesele verbale ale adunării ad-hoc a Munteniei dela 10 Septembrie până a 10 Decembrie 1857 (Divanul ad-hoc din 1857 și Comisiunea Europeană din 1856—7)

Volumul VII: Acte și documente din anul 1858 până la înălțarea lui Alexandru Ion pe tronul Principatelor-Unite în anul 1859.

Bibliografie. Gramatica română pentru școlile primare. de profesorul Ioan Petran Partea I. Proposițiunea simplă curată. Cartea a apărut în editura autorului în Arad. Prețul unui exemplar 15 cr. v. a.

— Tocmai acum a apărut „Gramatica limbii eline“, după Curtius - Hartel, de Paul Budiu, prof. gimn. Acesta este al doilea op din editura fundului „Coresi“ din Brașov. Manualul acesta de școală este aprobat de ministerul reg. ung. de culte și instrucțiune publică și e menit să umplă un gol în literatura noastră didactică. Prețul: 2 fl. 60 cr.

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de **Conducător** la prăvălia societății com. pe acții „**Concordia**“ în Sinteia, se deschide concurs cu termen de alegere pe ziua de 20 Noemvrie st. n. a. c.

Salarul e 25 fl. la lună, 10% din venitul curat, cuartir și lemne de încălzit.

Dela recurenți se pretind următoarele documente:

a) Cu extras de botez au să documenteze că sunt români.

b) Atestat de conduita de până acuma.

c) Prin atestat demn de crezământ au se arete că sunt vărsați în procurarea și vinderea a tot felul de articli comerciali admiși prin lege precum și la vinderea și manipularea beuturilor.

Recursele astfelu instruite sunt a se trimitte la adresa președintelui direcțiunii în Szintye până la 19 Noemvrie a. c.

Postul e de ocupat în 1 Decembrie st. n. a. c. se poate însă și de loc după alegere.

Sinteia la 2 Noemvrie n. a. c.

241 1—1

DIRECȚIUNEA.

A apărut!!

și se află de vânzare la administr. „Tribuna Poporului“.

Lupta pentru drept

de Dr. Rudolf Ihering traducere de Teodor V. Păcățian
cu prețul de 1 fl. exemplarul plus porto postal.

Administrația

„TRIBUNA POPORULUI“

STRICT DUPA RITUL GRECESC

Se pot procura mai bune și mai ieftine

Felon, odăjdii pentru diaconi, Stihare, Prapore bisericești, steaguri pentru reuniuni, Sfântul aer (Plastanița), Disc Potir, Steluțe, Chivot Artoclasia (cutie pentru agneț) Dicheriu, Triheriu, Cădelniță, Icoane pentru iconostas etc. etc.

Prețuri curente (cataloge) bogat ilustrate se trimit la cerere gratis și franco

ERNEST KRICKL & SCHWEIGER

VIENA I. KOHLMARKT 2.

187 11—20

